

В някои от песните вероятно Стоян е свързан с този от Търновско, действувал към края на XVII в.

В друга народна песен от Котленско Стоян освобождава три синджира роби.

В Сливенско се пее песен за Мануш войвода, но пряко сведение за родното му място няма.

Друг от старите войводи е Богдан. За него една сливенска песен говори, че имал „дружина вярна, сговорна, дор триста млади юнака“. От другите стари войводи народният епос от Котленско и Сливенско споменава Мирчо, Радослав, Данчо, Юнак Сирхатлия и др. За Страхил войвода също се пеят песни, а има и предание, че е заловен около с. Струпец. Това са т. нар. стари войводи от преди XVIII в.

В Сливенско се пее песен и за Йерушим войвода. Когато напролет той повежда четата си в Стара планина, случило се лошо време:

... Замръкнали по тихи ветрове,
осъмнали в бели снегове...

Младите юнаци на Йерушим войвода са въоръжени с тънки пушки бойлии, облечени са в елечи от сърма и с тънки бели ризи. Разтревожени от снега и студа, те поискват от войводата разрешение да запалят пушките и елечите си, за да се стоплят, но съобразителният войвода не се уплашва от студа и заявява на своите хайдути:

... Ой ва вази, все млади хайдути,
щом изгорим наште тънки пушки,
ще разплачем наште стари майки,
ще останат булки ни вдовици,
ще останат децата ни сираци...

От тия няколко реда се вижда значението, което хайдутите отдават на оръжието, защото хайдутин без оръжие не е хайдутин. Той вече не е страшен за турските изедници.

В Сливенско са действували Стайко, Мартин и Радой. Вероятно те са се проявявали поотделно, но в народната песен са възпети като войводи на дружина от двеста хайдутини. Според народната песен тримата хайдутини решават да отидат в Сливен, преоблечени като сватбари.